

Celý rozhovor si nahrávala, odmítla se nechat vyfotit, byla nervózní. Vyprávěla také o pohřbu syna bosse podsvětí Antonína Běly – Marcela.

"Nechtělo se mi tam. Stoupla jsem si dozadu, ale vzali mě do první řady. Jenže když gadžovka sedí v první řadě, musí něco říct. Říkali, že mě přivedli jako řečníka. Já idiot!" vysvětlovala, proč měla proslov na Bělově pohřbu.

S Marií Bělovou, matkou Marcela a manželkou Antonína, se Votavová bavila i o tom, proč její syn zemřel. "Ona byla přesvědčena, že mu někdo od Mrázka dal čistej herák."

Čtěte také: Státní zástupkyně se přátelila s rodinou mafiána

Jak jste se seznámila s paní Bělovou, manželkou Antonína Běly?

Znala jsem se s panem Bělou. Je to už tak pětadvacet let. On byl takovej hezkej člověk, měl glanc a styl. Pak mne překvapilo, že je řazený k vekslákům.

Říkala jste o svém kontaktu s rodinou Bělových některým svým nadřízeným?

Podívejte se... Nimbus těch mafiánů se vytvořil až po jeho smrti.

Robert Vochala, jehož trestní kauzu jste dozorovala, s Bělovými prokazatelně spolupracoval. A vy se s nimi znáte. To je konflikt zájmů.

To jsem nevěděla. I když je to k nevíře. Vše kolem Vochaly a Berdycha vytváří velmi problematický obraz. Mohu vás upozornit, že mně z toho jezdí mráz po zádech. Dovolím si sebou seknout, až ráčíte odejít. Já jsem byla asi jejich takový maskot. Se mnou se bavili o kamenech, magii, možnostech myšlení, transcendentnu.

Běla byl vedle Mrázka jedním z bossů podsvětí.

Já jsem o Bělových nikdy neměla pocit, že jsou mafiáni.

V době, kdy jste se s nimi setkávala, Bělovi ustřelili půl domu pancrfaustem.

Jo, jo.

To vám připadalo normální?

Nepřipadalo. Marie mi říkala, že to byla pomsta nějaký mafie, protože je udal mladý (syn Jaroslav Běla, který je nyní ve vězení kvůli drogám – pozn. red.).

Měla jste dostatek indicií pro to, že jste v konfliktu zájmů. Měla jste stát na druhé straně.

Musela bych. Kdybych je stíhala.

A zločinci říkají, že vás platili.

Vím, vypadá to hrozně, ale to je pro mne novinka, nemám na to odpověď. Jestli je Marie (Bělová) kasírovala... Ale nikdy jsem nebyla u toho, že by mi dávali peníze. Jestli je dávali té Marii?

Nemáte pocit, že vás tyto věci diskvalifikují při výkonu funkce státní zástupkyně?

V té době nebyly všechny ty činy mediálně známé. Snad si nemyslíte, že by to policajti někde vyprávěli. Nevěděla jsem to. Teď s odstupem času a s tou sumou informací mi vstávají vlasy jako vám. Najednou je to v jiném světle.

Co s tím uděláte?

Já budu muset bojovat jako lev, protože jsem si koupila domeček za 2,5 milionu. Splácím ho, mám hypotéku. Nemám tučně úplatky ve štrozoku – a z důchodu bych to nesplatila. Takže mi nic jiného nezbývá. Celkem mě stavíte do takové situace... Neřešitelné.

Nikam vás nestavím, jen popisuji stav věcí.

Já jsem vycházela ze svého vnitřního pocitu, jak jsem je znala. Ale vy jste mi správně připomenul – opakovaně, než mi to blbině došlo – celou tu sumu. I s tím kodexem, že je to nepřipustné.

Vypadá to strašně divně...

Vypadá to strašně. Jste přesvědčen, že když přestanu dělat svou práci, tak odčiním, s kým jsem se stýkala před osmi lety?

Pro politika je nepřipustný kontakt s mafiánem, protože rozhoduje o směřování země. Vy jste státní zástupce a vaše rozhodnutí mají přímý dopad na osudy lidí. To je velmi exponované místo.

Já vím. Co mám dělat? Představte si, že já jsem to vnímala jinak.

Vy byste měli být etické authority...

Mně nemusíte domlouvat, já jsem vevnitř už sesypaná... Tím nahlédnutím do mentality jiných lidí – my jsme spolu veršovaly. Jednou mne probudila (Marie Bělová – pozn. red.). Psala dvacetistofou báseň a v noci se

rozhodla, že si ji musím přečíst, nechala ji tesat na náhrobek svého syna. Říkala jsem jí: Akorát zasviníš mramor. Říkala, že mě doveze do pelíšku, až jí napíšu jednu větu. Napsala jsem "Má láska k vám nás všechny přežije".

To je na tom jejich náhrobku.

Ona mi to říkala. Byla ve vnímání poezie velmi opravdová. V té době za socialismu jsme všichni utíkali do ušlechtilějšího světa.

Problém však je, že ten váš ušlechtilější svět byl u Bělových.

My jsme se ale nebavili o žádných krveprolitích. My jsme chtěli vydat knihu. Kameny a poezie...

Umírají lidi a vy byste vydávala knihu? Co s tím?

Já nevím, co byste mi doporučili?

To nemůžu já. Jsem novinář, rozhodnutí je ve vašich rukách.

Ptám se vás jako člověka.

Obecně. Vnitřní integrita soudce a státního zástupce by měla být nezpochybnitelná. Myslíte, že ta vaše je nezpochybnitelná?

Vnitřně si připadám jako slušný člověk. Ale jak to vidíte – máte pravdu. Vedle sebe to neobstojí.

Když já jako občan přijdu k soudu, potřebuji, aby ten člověk, co mne odsoudí, byl pro mne akceptovatelný. Kdybych přišel k soudu a žaloval mě nebo soudil člověk, který je od Bělových, přijímal by se mi trest velmi obtížně.

Věřím, věřím. Když se vytáhne taková věc – například případ Čunka – tak jsem si dokonce říkala, proč ten člověk neodejde, vždyť je to tak nedůstojné, to je tak neslučitelné. Když dojde na lámání chleba a jsem v té situaci já...

Nemůžu si to ve své situaci dovolit, musím splácet hypotéku, budu se muset nechat vyhodit. Budu muset dělat všechno pro to, aby to bylo co nejdéle, abych toho splatila co nejméně.

Se vši úctou, tohle je zdrcující důvod zůstat v pozici na Nejvyšším státním zastupitelství.

Je!